

N É Z Ő P O N T

7óra7 6 pont

Idő 1 óra 5 perc, szünet nélkül

Rezonancia: fizikai jelenség, mely gerjesztett rezgéseknél lép fel olyankor, ha a gerjesztés frekvenciája és a lengőrendszer szabadlengéseinek frekvenciája közel van egymáshoz – írja a Wikipedia. Hatás és ellenhatás – hogyan rezonálunk a világra, önmagunkra, és egymásra? – teszi fel a kérdést a *Rezonancia* című előadás színlapja.

Az előadás felütése a nem létező kommunikációról szól. A vetített filmen minden hang stimmel, minden zörej és háttérzaj a helyén van, a beszéd helyett azonban mindenféle más hang hallatszik (zene: Zombola Péter). Madárcsivitelés, csörömpölés és lemezjátszósurrogás fedi el a szájmozgást, pedig a szereplők érezhetően éppen mondanak valami fontosat a másiknak. A metakommunikációból kiindulva valami szerintük fontosat – a másik számára azonban nyilvánvalóan teljesen lényegtelen.

Emberi szó az előadás első tíz percében el sem hangzik. Már vége a filmnek, már két lány és egy fiú áll (jön, megy, ül) a színpadon, de legfeljebb a test és a mozgás hangját hallhatjuk, ha nagyon fülelünk. De aztán elérkeznek a szövegek is, megint a színlapra hagyatkozva tudjuk, hogy Edward Albee: *Nem félünk a farkastól*, Ödön von Horváth: *Mesél a bécsi erdő*, J.D. Salinger: *Zabhegyező* című művéből származó, illetve saját történetek alapján létrejött szövegek ezek. Vajon mi a közös nevező ebben és a három szereplőben, illetve az erőteljesen stilizált közegben (amely egy csupasz tér, egy fekete tanterem a Színművészeti Egyetem Rákóczi úti épületének negyedik emeletén)?

Az elhangzó szövegek javarésze valamiféle éppen zajló vagy korábban megesett kamasztragédiáról szól, vagy oda vezethető vissza. A tragédiák oka pedig a tinédzserek kiszolgáltatottsága, tapasztalathiánya, amivel a környezetük rendre visszaél. Mindegy, hogy egy fiatal lány monológját halljuk a vele megesett erőszakról, vagy egy asszony emlékezik vissza a fiatalkorában történt sötét eseményekre – a lényeg a natúr, kitett exploitation, amit bizony a felelős társadalom ejt meg a naiv tinédzsereken. Mert persze ezek a tinédzserek akaratosak és dacosak és konokok és jobban tudják – hogy aztán egész életükön át viseljék a látszólagos szabadság megélésének következményeit.

Cortés Sebastian rendező-koreográfus érzékelteti, hogy itt a romlatlan testeken van a hangsúly, s az egyszerű, fekete ruhába bújtatott szereplők hol a magányt és az egymásra utaltságot, hol a kiszolgáltatottságot és a szilaj akaratot jelzik. Azt pontosan nem tudjuk meg, kik is ők és miért zajlik e misztériumjáték; az előadás legnagyobb problémája, hogy a darabon belül nem jön létre egy, a koreográfia diktálta rendszeren túli belső struktúra, nem jön létre egy olyan keret (dramaturg: Vécsei Anna), amely az előadást egészzé tenné.

Illés Alexa, Szemerédi Bernadett és Kozma Gábor Viktor, a Pesti Magyar Színiakadémia hallgatói játsszák a csaknem egy órát, lelkesen belevetve magukat a koreográfia és a térbeli viszonyok

játékába, azonban a szövegek kissé monotonnak, színtelennek hatnak, talán éppen azért, mert kicsit sok az *eljátszás*: a színészek sokszor eljátsszák a szöveg diktálta érzelmeket, ahelyett, hogy azt ránk hagynák, s ők csupán reflektálnának az elhangzottakra. E kettő azonban nem válik szét az előadásukban, s ennek ez a bizonyos reflektáltság (a színész külső reakciója) túlnyomó hiánya a következménye. A jelzett érzések-érzelmek nem helyettesítik az azokba való beleélést (és a nézői belegondoltatást), csak megkönnyítik a befogadást, kívül helyeznek bennünket is a történeten. Márpedig ebbe az egyébként súlyos atmoszférába érdemes lenne jó alaposan bekerülni, hogy a felnőtt társadalom elgondolkodhassék: milyen felelősséget viseltet – későbbi önnönmagáért.